

SLOVENSKÁ REPUBLIKA

NÁLEZ

Ústavného súdu Slovenskej republiky

V mene Slovenskej republiky

IV. ÚS 97/07-26

Ústavný súd Slovenskej republiky na neverejnom zasadnutí 31. augusta 2007 v senáte zloženom z predsedu Jána Lubyho, zo sudkyne Marianny Mochnáčovej a sudcu Ladislava Orosza prerokoval sťažnosť R. B., L., zastúpenej advokátom JUDr. S. J., B., ktorou namieta porušenie svojho základného práva na prerokovanie vecí bez zbytočných prietáhov podľa čl. 48 ods. 2 Ústavy Slovenskej republiky a práva na prejednanie záležitosti v primeranej lehote podľa čl. 6 ods. 1 Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd postupom Okresného súdu Prešov v konaní vedenom pod sp. zn. Ro 23712/97, za účasti Okresného súdu Prešov, a takto

r o z h o d o l :

1. Základné právo R. B. na prerokovanie vecí bez zbytočných prietáhov podľa čl. 48 ods. 2 Ústavy Slovenskej republiky a právo na prejednanie záležitosti v primeranej lehote podľa čl. 6 ods. 1 Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd postupom Okresného súdu Prešov v konaní vedenom pod sp. zn. Ro 23712/97 p o r u š e n é b o l o .

2. Okresnému súdu Prešov prikazuje v konaní vedenom pod sp. zn. Ro 23712/97 konať bez zbytočných prietáhov.

3. R. B. priznáva finančné zadosťučinenie v sume 60 000 Sk (slovom šesťdesiat tisíc slovenských korún), ktoré jej je Okresný súd Prešov povinný zaplatiť do dvoch mesiacov od právoplatnosti tohto nálezu.

4. Okresný súd Prešov je povinný uhradiť R. B. trovy právneho zastúpenia v sume 6 887,72 Sk (slovom šesťtisícosemstoosemdesiat sedem slovenských korún a sedemdesiat dva halierov) na účet jej právneho zástupcu JUDr. S. J., B., do dvoch mesiacov od právoplatnosti tohto nálezu.

O d ô v o d n e n i e :

I.

Ústavnému súdu Slovenskej republiky (ďalej len „ústavný súd“) bola 28. decembra 2006 doručená sťažnosť R. B., L. (ďalej len „sťažovateľka“), zastúpenej advokátom JUDr. S. J., B., ktorou namieta porušenie svojho základného práva na prerokovanie vecí bez zbytočných prietáhov podľa čl. 48 ods. 2 Ústavy Slovenskej republiky (ďalej len „ústava“) a práva na prejednanie svojej záležitosti v primeranej lehote podľa čl. 6 ods. 1 Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd (ďalej len „dohovor“) postupom Okresného súdu Prešov (ďalej len „okresný súd“) v konaní vedenom pod sp. zn. Ro 23712/97.

Zo sťažnosti vyplýva, že sťažovateľka ako živnostníčka podala pod obchodným menom R. Č., R., umelecká agentúra N., 25. augusta 1997 okresnému súdu žalobu proti Základnej organizácii odborového zväzu pri P., a. s., Prešov (ďalej len „žalovaná“), v ktorej sa domáhala zaplata 7 400 Sk s príslušenstvom spolu s návrhom na vydanie predbežného opatrenia a žiadosťou o oslobodenie od súdnych poplatkov. Vec je vedená okresným súdom pod sp. zn. Ro 23712/97.

Sťažovateľka namieta, že hoci si svoje právo na rozhodnutie vo veci uplatňuje už od roku 1997, okresný súd ku dňu podania sťažnosti ústavnému súdu „*nevydal ani platobný rozkaz, ani nenariadil pojednávanie, a teda nevykonal žiadny relevantný úkon nevyhnutný na právoplatné rozhodnutie vo veci a zároveň nerozhodol ani o návrhu na oslobodenie od súdnych poplatkov, ani o návrhu na vydanie predbežného opatrenia a tým prehľbil právnu neistotu sťažovateľky, či jej nárok v prípade úspechu vo veci bude vôbec možné uspokojiť*“.

Sťažovateľka uviedla, že „*nevyužila právne prostriedky nápravy priznané jej podľa § 62 a nasl. zákona č. 757/2004 Z. z. o súdoch a o zmene a doplnení niektorých zákonov*“. Je toho názoru, že „*aj keby sťažovateľ podal sťažnosť na priedahy v konaní predsedovi okresného súdu, touto sťažnosťou by vzhľadom na neadekvátnu až absurdnú dĺžku konania vo veci, v ktorej možno spor rozhodnúť platobným rozkazom, náprava už nebola možná*“.

V súvislosti s tým sťažovateľka poukázala, že návrh, o ktorom možno rozhodovať formou platobného rozkazu, t. j. v skrátenom konaní, v právne a skutkovo jednoduchých veciach nesignalizuje osobitne náročnú právnu a faktickú zložitosť vecí. Svoje správanie počas celej doby označeného konania sťažovateľka hodnotí „*ako aktívne a súčinnosťné*“. Okresný súd však podľa jej názoru koná s priedahmi, alebo je absolútne nečinný, o čom svedčí skutočnosť, že po viac ako deviatich rokoch po podaní žaloby sa vec stále nachádza v agende Ro.

Sťažovateľka v tejto súvislosti žiada, aby ústavný súd vydal tento nález:

„*Základné právo R. B. na prerokovanie vecí bez zbytočných priedahov podľa čl. 48 ods. 2 Ústavy Slovenskej republiky a čl. 6 ods. 1 Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd bolo porušené postupom Okresného súdu v Prešove, pod sp. zn. Ro/23712/97.*

Ústavný súd prikazuje Okresnému súdu v Prešove, aby v konaní vedenom pod sp. zn. Ro/23712/97 konal bez zbytočných priedahov v súlade s ustanoveniami Občianskeho súdneho poriadku.

Ústavný súd priznáva R. B. primerané finančné zadost'učinenie v sume 100.000,- Sk. Okresnému súdu v Prešove ukladá povinnosť vyplatiť s'ťažovateľke finančné zadost'učinenie vo výške 100.000,- Sk a uhradiť trovy právneho zastúpenia vo výške 6.888,- Sk do 15 dní od právoplatnosti tohto nálezu na účet právneho zástupcu s'ťažovateľky - JUDr. S. J...“

Ústavný súd s'ťažnosť predbežne prerokoval a uznesením č. k. IV. ÚS 97/07-13 z 10. mája 2007 ju prijal na ďalšie konanie.

Na výzvu ústavného súdu účastníci konania oznámili, že súhlasia s prerokovaním veci bez ústneho pojednávania. Preto ústavný súd využil možnosť podľa § 30 ods. 2 zákona Národnej rady Slovenskej republiky č. 38/1993 Z. z. o organizácii Ústavného súdu Slovenskej republiky, o konaní pred ním a o postavení jeho sudcov v znení neskorších predpisov (ďalej len „zákon o ústavnom súde“) a upustil od ústneho pojednávania, lebo vzhľadom na charakter veci, kde je rozhodujúci prehľad spisu, nemožno od ústneho pojednávania očakávať ďalšie objasnenie veci.

Predseda okresného súdu sa na základe výzvy ústavného súdu vyjadril k s'ťažnosti listom, doručeným ústavnému súdu 30. mája 2007. Vo svojom vyjadrení uviedol:

„Vec bola podaná na tunajšom súde dňa 25. 8. 1997, pričom ako žalovaná strana bola označená Základná organizácia odborového zväzu pri P. a. s. Prešov.

Takto označený účastník konania bol zisťovaný prostredníctvom Konfederácie odborových zväzov SR, či takto označený žalovaný existuje a je nositeľom práv a povinností a tiež procesnoprávnej subjektivity.

Žalobkyňa žiadala oslobodiť od súdneho poplatku, o čom súd rozhodoval osobitným rozhodnutím. Dôvodom, prečo nebolo rozhodnuté vo veci až do súčasného obdobia je šetrenie právneho nástupníctva, pôvodne označeného žalovaného v podanej žalobe.

V rokoch 1997 a 1998 bol nápad v odd. RO niekoľkonásobne vyšší ako po iné roky predtým, potom čo spôsobil nápad vecí, týkajúcich sa nárokov Fondov voči občanom SR.

O tomto svedčí, že aj v tomto konaní je spisová značka 23712, to znamená, že v priemere v rokoch 1997, 1998 napadlo až 25 000 vecí, ktoré bolo potrebné na Okresnom súde v Prešove vybaviť.

V predmetnej veci máme zato, že nedošlo k zbytočným priet'ahom pri prejednávaní veci Ro 23712/1997 a preto navrhujeme vysloviť, že nedošlo k porušeniu ústavného práva sťažovateľky R. B., zaručené článkom 48 ods. 2 Ústavy Slovenskej republiky.“

II.

Ústavný súd podľa čl. 127 ústavy rozhoduje o sťažnostiach fyzických osôb alebo právnických osôb, ak namietajú porušenie svojich základných práv alebo slobôd, alebo ľudských práv a základných slobôd vyplývajúcich z medzinárodnej zmluvy, ktorú Slovenská republika ratifikovala a bola vyhlásená spôsobom ustanoveným zákonom, ak o ochrane týchto práv a slobôd nerozhoduje iný súd.

Sťažovateľka sa svojou sťažnosťou domáha vyslovenia porušenia svojho základného práva upraveného v čl. 48 ods. 2 ústavy, podľa ktorého má každý právo na to, aby sa jeho vec prerokovala bez zbytočných priet'ahov, ako aj vyslovenia porušenia svojho práva na prejednanie svojej záležitosti v primeranej lehote podľa čl. 6 ods. 1 dohovoru postupom okresného súdu v konaní vedenom pod sp. zn. Ro 23712/97.

Účelom základného práva na prerokovanie veci bez zbytočných priet'ahov je odstránenie stavu právnej neistoty, v ktorej sa nachádza osoba domáhajúca sa rozhodnutia štátneho orgánu. Odstránenie stavu právnej neistoty je podstatou, účelom a cieľom práva na prerokovanie veci bez zbytočných priet'ahov (II. ÚS 61/98, IV. ÚS 59/03) a tento účel možno dosiahnuť až právoplatným rozhodnutím. Nepostačuje, že štátny orgán vo veci koná (II. ÚS 157/02, I. ÚS 76/03).

K vytvoreniu stavu právnej istoty preto dochádza až právoplatným rozhodnutím súdu alebo iného štátneho orgánu (I. ÚS 10/98, III. ÚS 127/03). Preto je základnou povinnosťou súdu a sudcu zabezpečiť taký procesný postup v súdnom konaní, ktorý čo najskôr odstráni stav právnej neistoty, kvôli ktorému sa účastník obrátil so žiadosťou na súd (IV. ÚS 195/02).

Ústavný súd si pri výklade práva na prerokovanie vecí bez zbytočných prietáhov zaručeného v čl. 48 ods. 2 ústavy osvojil judikatúru Európskeho súdu pre ľudské práva (ďalej len „ESLP“) k čl. 6 ods. 1 dohovoru, pokiaľ ide o právo na prerokovanie vecí v primeranej lehote, preto v obsahu týchto práv nemožno vidieť zásadnú odlišnosť (I. ÚS 28/01, I. ÚS 20/02).

Pri posudzovaní, či v súdnom konaní došlo k zbytočným prietáhom v konaní, a tým aj k porušeniu základného práva podľa čl. 48 ods. 2 ústavy a práva podľa čl. 6 ods. 1 dohovoru, ústavný súd v súlade so svojou doterajšou judikatúrou zohľadnil tri základné kritériá, ktorými sú právna a faktická zložitost' vecí, o ktorej súd rozhoduje, správanie účastníka súdneho konania a postup samotného súdu (napr. I. ÚS 3/00, II. ÚS 813/00).

Pokiaľ ide o právnu a faktickú zložitost' vecí, ústavný súd konštatoval, že namietané konanie, ktorého predmetom je žaloba sťažovateľky o zaplatenie 7 400 Sk s príslušenstvom proti žalovanej, nemožno ani z právneho hľadiska, ani z hľadiska potreby zisťovania faktického stavu považovať za zložitú. Ústavný súd už pri svojej rozhodovacej činnosti konštatoval (II. ÚS 142/03, II. ÚS 210/03), že návrh, o ktorom možno rozhodovať formou platobného rozkazu, t. j. v skrátanom konaní, v právne a skutkovo jednoduchých veciach nesignalizuje osobitne náročnú právnu a faktickú zložitost' vecí. Náročnejšie by sa v predmetnom konaní mohlo javiť overovanie pasívnej legitímácie žalovanej ako účastníčky konania. K tomuto úkonu však okresný súd aktívne pristúpil až s odstupom deviatich rokov od začatia konania, preto zisťovanie právnej subjektivity žalovanej, resp. jej právneho nástupcu (v okolnostiach prípadu ide o základnú organizáciu odborového zväzu) nemala na doterajší priebeh konania podstatný vplyv.

Pokiaľ ide o správanie sťažovateľky ako účastníčky konania, ústavný súd na základe analýzy súdneho spisu sp. zn. Ro 23712/97 zhodnotil správanie sťažovateľky v doterajšom priebehu namietaného konania ako aktívne a súčinnosťné, ktoré v žiadnom prípade neprispelo k doterajšej dĺžke konania.

Tretím hodnotiacim kritériom, použitím ktorého ústavný súd zisťoval, či došlo k porušeniu základného práva sťažovateľky na prerokovanie veci bez zbytočných prietahov podľa čl. 48 ods. 2 ústavy a práva na prejednanie veci v primeranej lehote podľa čl. 6 ods. 1 dohovoru, bolo správanie sa (postup) samotného okresného súdu.

Ústavný súd z obsahu sťažnosti sťažovateľky, vyjadrenia predsedu okresného súdu a hlavne zo spisu okresného súdu sp. zn. Ro 23712/97 zistil, že okresný súd po začatí konania 25. augusta 1997 do 29. januára 2001 vykonával úkony, ale v neadekvátnych časových odstupoch od začatia konania (výzva na zaplatenie súdneho poplatku po ôsmich mesiacoch - 7. apríla 1998, výzva na doplnenie petitu po osemnástich mesiacoch - 4. februára 1999).

Po tom, ako sťažovateľka 16. apríla 1999 predložila okresnému súdu doplnenie petitu návrhu a upresnenie príslušenstva, okresný súd už bol vo veci nečinný. Až prípisom z 29. januára 2001 vyzval sťažovateľku na zdokladovanie právnej subjektivity žalovanej. Sťažovateľka 13. februára 2001 podala okresnému súdu vyjadrenie k právnej subjektivite žalovanej strany.

Následne sa okresný súd prípisom z 10. apríla 2001 obrátil na Ministerstvo spravodlivosti Slovenskej republiky (ďalej len „ministerstvo spravodlivosti“) so žiadosťou o výpis žalovanej z registra občianskych združení. Ministerstvo spravodlivosti listom zo 7. mája 2001 oznámilo okresnému súdu, že žiadosť z dôvodu vecnej príslušnosti odstúpilo na priame vybavenie Štatistickému úradu Slovenskej republiky.

V ďalšom období bol okresný súd vo veci sťažovateľky opätovne nečinný. Bez toho, aby počas viac než deväť rokov trvajúceho súdneho konania rozhodol o návrhu sťažovateľky na oslobodenie od súdnych poplatkov, o návrhu na vydanie predbežného opatrenia a vydal vo veci platobný rozkaz, resp. nariadil pojednávanie za účelom rozhodnutia vo veci, až 15. novembra 2006 vyzval sťažovateľku, aby vzhľadom na časový odstup od podania návrhu oznámila, či trvá na podanom návrhu vrátane návrhu na oslobodenie od súdnych poplatkov a návrhu na vydanie predbežného opatrenia. Pre prípad

trvania na žalobe okresný súd uložil sťažovateľke presne označiť žalovanú, resp. jej právneho nástupcu, ako aj predložiť vyplnené potvrdenie o osobných, majetkových a zárobkových pomeroch, ktoré jej zaslal v prílohe.

Prípisom z 23. novembra 2006 okresný súd dožiadal Konfederáciu odborových zväzov Slovenskej republiky v Bratislave (ďalej len „konfederácia odborových zväzov“) o poskytnutie informácie o právnej subjektivite žalovanej, či ešte existuje, resp. o uvedenie názvu a sídla jej právneho nástupcu.

Dňa 14. decembra 2006 sťažovateľka oznámila okresnému súdu, že na návrhoch z 25. augusta 1997 v plnom rozsahu trvá, a požiadala o predĺženie lehoty na označenie žalovanej.

Prípisom z 26. februára 2007 sa okresný súd obrátil na právneho zástupcu sťažovateľky o podanie informácie o žalovanej. Právny zástupca 16. marca 2007 oznámil okresnému súdu identifikačné údaje žalovanej, ktoré sa podarilo zistiť s tým, že ďalšie údaje príslušný odborový zväz poskytne priamo okresnému súdu len na jeho výzvu.

Prípismi z 21. marca 2007 a 11. apríla 2007 okresný súd zisťoval na Dopravnom inšpektoráte Ilava, ako aj na Geodetickom a kartografickom ústave v Bratislave majetkové pomery sťažovateľky na účely rozhodnutia o návrhu sťažovateľky na oslobodenie od súdnych poplatkov.

Vychádzajúc z informácií konfederácie odborových zväzov z 25. apríla 2007 okresný súd ostatným úkonom z 23. mája 2007 vyzval OZ Stavba SR Bratislava o poskytnutie informácií o právnej subjektivite žalovanej, resp. jej právneho nástupcu.

Na základe doterajšieho priebehu konania vedeného okresným súdom pod sp. zn. Ro 23712/97 ústavný súd konštatuje, že so základným právom na prerokovanie veci bez zbytočných prietáhov garantovaným v čl. 48 ods. 2 ústavy a právom na prejednanie záležitosti v primeranej lehote podľa čl. 6 ods. 1 dohovoru je nezlučiteľný taký postup

okresného súdu, ktorého výsledkom je, že v priebehu takmer 10 rokov trvajúceho súdneho konania okresný súd nevydal ani platobný rozkaz, ani nenariadil pojednávanie, teda nevykonal žiadny relevantný úkon, ktorým by efektívne smeroval k právoplatnému skončeniu predmetnej veci, a navyše nerozhodol ani o návrhu na oslobodenie od súdnych poplatkov, ani o návrhu na vydanie predbežného opatrenia.

Ústavný súd v samotnom postupe okresného súdu zistil viacero období, v ktorých bol nečinný, a to bez toho, aby existovali zákonné prekážky pre jeho ďalší postup. Prvé takéto obdobie nečinnosti (v dĺžke 8 mesiacov) ústavný súd zistil v čase od doručenia žaloby 25. augusta 1997 do 4. apríla 1998, keď okresný súd vyzval sťažovateľku na zaplatenie súdneho poplatku. Ďalšie obdobie nečinnosti (v dĺžke 10 mesiacov) ústavný súd zistil následne v čase od 7. apríla 1998 do 4. februára 1999, keď okresný súd vyzval sťažovateľku na doplnenie petitu návrhu.

Bez existencie zákonných prekážok bol okresný súd nečinný aj v období od 16. apríla 1999 do 29. januára 2001 (21 mesiacov), keď okresný súd pristúpil k výzve sťažovateľky, aby preukázala pasívnu legitimáciu žalovanej, teda k výzve, ktorá svojou povahou patrí k úkonom vykonávaným spravidla na začiatku občianskeho súdneho konania (mutatis mutandis I. ÚS 21/00, I. ÚS 33/01).

K dlhodobému obdobiu nečinnosti okresného súdu bez existencie zákonných prekážok došlo podľa zistení ústavného súdu aj v období od 10. apríla 2001 do 15. novembra 2006 (67 mesiacov).

Prípadná zložitosť zisťovania právnej subjektivity účastníka konania na strane žalovanej v okolnostiach prípadu nie je pre posúdenie nečinnosti okresného súdu v tomto období podstatná, lebo po nej nasledovali jednoduché úkony (zaslanie výzvy sťažovateľke, či trvá na žalobe, zaslanie dožiadania konfederácii odborových zväzov).

V tejto súvislosti ústavný súd už vyslovil, že „závažnosť doby nečinnosti súdu sa zvyšuje, keď po nej nasledujú jednoduché úkony, ktoré si nevyžadovali dlhodobé štúdium alebo inú prípravu“ (III. ÚS 101/01).

Ústavný súd v okolnostiach prípadu nemohol prijať argument predsedu okresného súdu o vysokom nápade vecí v rokoch 1997 a 1998. V tejto súvislosti ústavný súd už uviedol, že preťaženosť sudcov nie je možné zohľadniť ako dôvod ospravedlňujúci voči občanovi inak zbytočné prietahy v konaní o jeho veci. Námietka veľkého množstva nevybavených a nerozhodnutých vecí nemá povahu okolností, ktoré by vylučovali zodpovednosť súdu, ktorý je vecne a miestne príslušný na rozhodnutie vo veci občana, ktorý sa naň obrátil (I. ÚS 50/01, III. ÚS 17/02).

Podľa názoru ústavného súdu okresný súd v občianskom súdnom konaní sp. zn. Ro 23712/97 nepostupoval spôsobom, ktorý by viedol k odstráneniu právnej neistoty sťažovateľky v primeranom čase, a to vzhľadom na to, že z doterajšej desaťročnej dĺžky súdneho konania obdobie nečinnosti predstavuje spolu 106 mesiacov (takmer deväť rokov), pričom ide o obdobie, ktoré ústavný súd vyhodnotil ako obdobie zbytočných prietahov v konaní.

Vychádzajúc z uvedeného ústavný súd dospel k názoru, že doterajším postupom okresného súdu v konaní vedenom pod sp. zn. Ro 23712/97 došlo k zbytočným prietahom, a tým aj k porušeniu základného práva sťažovateľky podľa čl. 48 ods. 2 ústavy a jej práva podľa čl. 6 ods. 1 dohovoru.

III.

Ak ústavný súd pri rozhodovaní o sťažnosti fyzickej osoby alebo právnickej osoby podľa čl. 127 ods. 2 ústavy vysloví, že k porušeniu práva došlo právoplatným rozhodnutím, opatrením alebo iným zásahom, príp. nečinnosťou, zruší také rozhodnutie, opatrenie alebo iný zásah, príp. prikáže tomu, kto právo porušil, aby vo veci konal. Podľa čl. 127 ods. 3

ústavy ústavný súd môže zároveň na žiadosť osoby, ktorej práva boli porušené, rozhodnúť o priznaní primeraného finančného zadosťučinenia.

V súlade s § 56 ods. 3 písm. a) zákona o ústavnom súde ústavný súd okresnému súdu prikázal, aby v konaní vedenom pod sp. zn. Ro 23712/97 konal bez zbytočných prietáhov. Účelom práva na prerokovanie veci bez zbytočných prietáhov je odstránenie stavu právnej neistoty, v ktorej sa nachádza osoba domáhajúca sa rozhodnutia súdu. Tento účel možno dosiahnuť len právoplatným rozhodnutím.

V súvislosti s úpravou sťažnosti čl. 127 ods. 3 ústavy ustanovuje: „Ústavný súd môže svojím rozhodnutím, ktorým vyhovie sťažnosti, priznať tomu, koho práva podľa odseku 1 boli porušené, finančné zadosťučinenie.“

Podľa § 50 ods. 3 zákona o ústavnom súde ak sa sťažovateľ domáha finančného zadosťučinenia, musí uviesť rozsah, ktorý požaduje a z akých dôvodov sa ho domáha.

Sťažovateľka žiada finančné zadosťučinenie v sume 100 000 Sk. Uplatňovanú sumu zadosťučinenia sťažovateľka odôvodňuje vysokou mierou právnej neistoty spôsobenej nečinnosťou okresného súdu. Sťažovateľka argumentuje tým, že prietahmi v konaní sa znižuje pravdepodobnosť, že uplatnená pohľadávka bude v budúcnosti uspokojená. Tento psychický stav neistoty u nej umocnila aj skutočnosť, že okresný súd dosiaľ nerozhodol o jej návrhu na vydanie predbežného opatrenia, o ktorom mal podľa nej rozhodnúť „v 30-dňovej zákonnej lehote“.

Pri určovaní výšky finančného zadosťučinenia ústavný súd vychádzal zo zásad spravodlivosti, z ktorých vychádza EŠLP, keď priznáva spravodlivé finančné zadosťučinenie podľa čl. 41 dohovoru so zreteľom na konkrétne okolnosti prípadu.

Vzhľadom na konkrétne okolnosti danej veci, a to najmä na doterajšiu neprimeranú dĺžku súdneho konania a obdobie, v ktorom došlo zavinením okresného súdu k zbytočným prietahom v konaní, a na predmet namietaného súdneho konania, v ktorom sa sťažovateľka

domáhala zaplata 7 400 Sk s príslušenstvom, ústavný súd dospel k záveru, že bude primerané priznať sťažovateľke finančné zadost'učinenie v sume 60 000 Sk.

Ústavný súd rozhodol napokon podľa § 36 ods. 2 zákona o ústavnom súde aj o úhrade trov konania sťažovateľky, ktoré jej vznikli v súvislosti s jej právnym zastupovaním advokátom JUDr. S. J. v konaní pred ústavným súdom. Ústavný súd ich vychádzajúc z návrhu právneho zástupcu sťažovateľky vyčíslil sumou 5 788 Sk, a to za dva úkony právnej pomoci podľa § 1 ods. 3, § 11 ods. 2, § 14 ods. 1 písm. a) a c) a podľa § 16 ods. 3 vyhlášky Ministerstva spravodlivosti Slovenskej republiky č. 655/2004 Z. z. o odmenách a náhradách advokátov za poskytovanie právnych služieb v znení neskorších predpisov (ďalej len „vyhláška“), vypočítanou zo základu priemernej mesačnej mzdy zamestnanca hospodárstva Slovenskej republiky v prvom polroku 2005, ktorá bola 16 381 Sk, t. j. 2-krát po 2 730 Sk a 2-krát po 164 Sk za miestne telekomunikačné výdavky a miestne prepravné. Keďže právny zástupca sťažovateľky je platiteľom dane z pridanej hodnoty, podľa § 18 ods. 4 vyhlášky ústavný súd rozhodol o zvýšení uvedenej odmeny o 19 % dane z pridanej hodnoty, t. j. úhradu trov konania priznal v celkovej sume 6 887,72 Sk.

Trovy konania je okresný súd povinný uhradiť na účet právneho zástupcu sťažovateľky (§ 31a zákona o ústavnom súde v spojení s § 149 Občianskeho súdneho poriadku).

V zmysle čl. 133 ústavy, podľa ktorého proti rozhodnutiu ústavného súdu nie je prípustný opravný prostriedok, je potrebné pod „právoplatnosťou rozhodnutia“ uvedenou vo výroku tohto rozhodnutia rozumieť jeho doručenie účastníkom konania.

Z uvedených dôvodov ústavný súd rozhodol tak, ako je to uvedené vo výroku tohto nálezu.

P o u č e n i e : Proti tomuto rozhodnutiu nemožno podať opravný prostriedok.

V Košiciach 31. augusta 2007